

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

DE BALCÓ À BALCÓ

—Senyora Roseta, surti, ara la veurà, miris.
—¿Qué mana?
—Res, si vol veure la estrella ab qua, que l' hi vaig dir ahir.
—¡Ay Reina soberana! te rahò, pobrets de nosaltres!
—¿Qué vol dir?
—Que quan Déu fa sortir senyals al cel, es que tindrem grans treballs á la terra. Y que no falla, ja ho veurá. Las estrellas ab qua designan ó fam, peste, ó bè guerra. Miris, per la febre amarilla, aquella senyal de foch que vá sortir al cel, y que per enganyarnos van dir que era una aurora no sé qué, ¿se 'n recorda? Pues varem tenir nada ménos que la pesta y la guerra del francés y 'l prus. Ja veurá, ja veurá are quins treballs se 'ns esperan.
—Ja ho havia sentit á dir, ja, no 's cregui.
—Y que es tan cert com l' evangeli. Jo, senyora Quima, n' he vist moltes d' experiencias en aquest mon, y crech que Nostre Senyor nos dona aquestas senyals perque la gent de bè 'ns previnguém, fent obras bonas y tenint resignació pera esperar la desgracia. Y que aquesta no tardará, sigui 'l que vulgui, ja l' hi dich jo que ben merescuda la tenim.
—Sí, ja pot ben dirho, perque aquest mon vá que are mateix...

—¡Desgraciats de nosaltres! ¿Y aixó sap qué ho porta? Que volen deixar entrar als juhéus, no hi posi dupte. Encare no s' ha parlat d' aixó, que Déu, que sempre está amatent, nos ha fet sortir aquesta senyal, fentnos veure sa venjansa.
—Digui, y oy que ho volia saber, aquests juhéus, deuen ser protestants?
—Pitjor, filla, pitjor; son los que van matar á Cristo, ¿sap?
—¡Mare méval y 'ls volen deixar entrar aquí? ¿Y qué hi diu l' govern?
—¿Qué vol que digui, si l' mal es de tothom, si tots son dolents del mateix modo? ¿Que no veu com tot ha cambiat? Que ni 'ls fills tenen respecte als pares, que no obeheixen cap lley d' inclinancia, que molta gent ni vá á missa, que tothom porta un lujo que fa pò, ningú treballa, y com que la gent está aixís, es natural que 'ls governs fassin com los demés, y veliaqui que tot ha cambiat, y cada dia surten lleys novas, y la persona qu' es com cal, se véu imprimida sense poder fer lo que la conciencia l' hi mana, pues si vosté vá al jubileu, l' esbalotan, si vá á Roma l' apedregan, si parla bè dels sacerdots, pobre de vosté, y si tracta de freres y convents, com si parlès del mal esperit. Y aixó, com es natural fa un feix, y 'ns ne vé una com aquesta que senyala la estrella, y tot d' un plegat paguem los pecats que 's fan ab lo determini d' una pila d' anys.
—Sí, sí, ja estich ab vosté.
—Y res l' hi dirá més que 'ls escándols que 's vehuen cada dia. Sense anar més lluny, aquí t' aquesta del segon pis, que talment va com una marquesa. ¿Y qui 's pensa qu' es? Potser se creya que era una gran senyora.
—Francament...
—Pues no es ningú. Lo seu marit era dels consums y fa més d' un any que está desempleyat, y es un cal-sassas, un gandulot, que passa la vida pels cafés y casas de joch sense portar una punta d' agulla á casa, pues ella cada dia vestits nous, túnichs de fay, que hasta que ho pogués fer se n' hauria de dar vergonya. Y que menjan més que un mal gra: y ja l' hi dich jo, senyora Quima, que no son romansos. L' altre dia la vaig trobar á la plassa, y 'm vaig esborronar; ¡ho hagués vist! Comprava lo millor que veyá, 'l seu bon brahó pèl cantó de baix, la rodanxeta, un pedrè de gallina com lo puny, aixó per l' olla; després filets per entrant, y per sopar llus, que se 'n va fer á pesseta y quatre, ¡que jo ho vaig veure! ¡Ay Senyor! Cosas que casi bè son malaguanyadas per menjarlas ab salut, perque llevat de quan una persona está malalta, ¿a qué venen los requisits? Y que filla méva cada sant dia es lo mateix. Si vosté vejés com jo la seva cunya per la eixida, 's quedaria blava; sembla una fonda, aquells fogons ne paran may, ara un ohuet, are una torradata, are un tomátech amanit, ja l' hi dich jo que es una llamineria continua. Y lo que l' lentsan! Casi fa venir las llágrimas al ulls. Déu n' hi dò, antes de ahir va tirar á las escombrerías un plat de carn d' olla que encare

no es morta la bandarrassa, que no hagi d' anar á buscar la sopa á ca 'n Cap de Creus. ¿Y tot aixó d' ahont surt? pregunto jo. Vajiu á entendre.
—Oh y are que tot está com lo foch.
—Espliquimho, que avuy, com que la noya no t' gaire gana, l' hi he comprat una mica de costelleta que tot era os, y me n' hi fet deu quartos.
—¿Qué 'm dirá si cada dia surto desesperada del Born; una 's posa 'ls diners á la mà y se n' hi van sense comprar res.
—Y que tot está pèl mateix renglò. Que compon ab lo que 's gastava anys endarrerat! Avants las noyas ab un parell de sabatetas de colombriana, que s' en feya tres pessetas á la Tapineria, anavan com unas reynas, y are, ni se 'n parla. La noya va volguer unas d' alló... polacras, que avuy tothom ne du, y una n' pot ser menos, y, filla, l' hi van costar quatre duros. Antes ab quatre duros se vestia una familia de cap á peus. Pero ¡qué vol ferhil ella s' ho guanya.
—¿Que encare fa de modista?
—Sí, senyora, gracias á Déu, y que t' unas mans, que ja 'n pot venir un' altra; guanya 'l que vol. Cada dia te de deixar anar feyna, sort que 'n volgués.
—¿Y treballa á casa?
—No, senyora, vá á casa 'ls parroquians. Y no 's cregui, no s' hi mata gens, un xich cada tarde y torna 'l vespre ab un duro, dos, segons la feyna.
—Si qu' es guanyar. ¿Y vosté l' acompanya?
—¿Cóm vol que ho fassa si tinch tanta feyna aquí?
—Pero fa mal fet de deixarla anar sola, y jo, francament, voldria saber á quinas casas vá y quan guanya, perque las noyas que cusan per las casas hi han de serhi tot lo dia y no més guanyan deu rals.
—Antes ja ho feya aixís; pero tot d' un plegat se vá posar á tallar, y no sé que més. Miris, devegadas també la vé á buscar una criada vella y castellana, se 'n van y al cap d' un hora torna ab un duro, y devegadas més, y que l' hi fan uns regalos que enamoran. Fins molts diumenjes la convidan los senyors á alguna torra.
—Vamos, creguim, jo m' ho miraria de altre modo...
—Ca, no cal, l' he muntada com jo, 'l temor de Déu sobre tot y... Per aixó, no 's cregui, algunas vegadas ja la vull acompanyar; pero ella, pobreta, no vol que 'm cansi anant y venint...
—Pero una noya sola pèls carrers y maca com es la de vosté...
—Aixó sí, vamos ja la coneix... Quan aném al teyatro, á passeig, ¡ne t' de miradors! Y ella que l' hi agrada anar com la primera... Sí, filla, si... Calli que are déu ser aquí, sento trucar.
—Bueno, pues, estiga bona.
—Ja vindrem algun dia, que l' hi ensenyaré 'l vestit que l' hi han fet are.
—Ay, ay, no diu qu' ella 'n fá?
—Sí, pero no t' temps per ferse la seva roba, y s' estima més darla á fora casa, perque ab lo temps que perdria, encara l' hi costaria més car.

—Bueno, ja 'l veurém....
—Que ho passi bè...
—No s' hi cansi....

J. DERN.

REFLEXIONS FILOSÓFICAS

DE UN BARRET DE RIALLAS TOT CAPFICAT, DAVANT DE L' APARADOR D' UN SOMBRERER.

(ARREGLO LIBRE DEL MONÓLECH FRANCÉS «TETES ET CHAPEAUX», DE G. LORIN.)

Sota de barrets bonichs s' hi veuhen caps bèn bonichs; y sota de barrets lletjos s' hi veuhen caps que son lletjos... Pero, sota de barrets molt lletjos, també hi han caps molt bonichs, com sota de barrets bonichs hi han caps que son bèn lletjos.

¡Qué n' hi han de caps que no tenen cap barret!... y qué n' hi han de barrets que no tenen cap cap!... Tant mateix... son bèn tristos los barrets a casa de 'ls sombreroers sense 'ls seus respectius caps... perque 'ls barrets necessitan caps, com los caps necessitan barrets. Ja ho diu 'l ditxo, *tants caps, tants barrets*; si senyor, *los barrets tenen dret a cap, com los caps tenen dret a barret*.

Quant devegades veig alguns caps que s' emproban aquests pobres barrets, y que aquests barrets no ván pas molt bè en aquests caps, me sembla veure un somris de 'ls barrets, somris de contento, d' haver trobat los seus caps, somris qu' armonisa ab lo somris dels caps contents d' haver trobat als seus barrets. ¡Oh! es una diada pels barrets lo mateix que ho es pels caps.

Pero molt més tristos que 'ls barrets nous, que may han tingut cap cap, ho están los barrets vells, decrepits atrotinats, desdenyats ja per tota mena de caps, havent passat del cap del elegit al del menestral, del cap del menestral al del estudiant de capellá, y del cap d' aquest a la mà del pobre! Quant un barret ha suferit ja totas las sévas transmigracions descendents, quan ha sigut barret d' upa, barret remonat, barret bisbari y barret de pobre... ¡pobre barret!!! ja no l' hi queda res d' aquell primitiu estat tant llustrós en que ab orgull podia considerarse barret digne de protegir lo cap del «*homo sapiens*» de Linneo». Y en aquest estat, l' infelis barret, plé de recorts dels caps que successivament ha protegit; enfangat, estropellat, sense forma de lo que fou algun temps, despreciat pels caps de 'ls que passen, que se 'l miran de cap a peus, sols per arriarli alguna puntada de peu que 'l fá rodar ignominiosament, en aquest estat lo pobre barret, al cap de sas vellesas, cau en las despiadadas mans de l' escombriaire que l' arreplega y 'l posa a la vergonya dalt d' un pallé com cap de reo dalt del catafalch! Y l' infelis t' estarse allí fins que acaba ab ell lo temps, destructor de barrets, com de tot lo eivat y que t' illustre!

¡Pobres barrets abandonats dels seus caps! No puch pensarhi sense que l' ingratitude dels caps me fassi plorar sobre la sort dels barrets!

No vos ne riéu pas orgullosos sobre 'ls vostres caps, vosaltres, barrets flamants! ¿que potsé vos creyéu duenyos per sempre de 'ls caps que vos portan?

La sort es igualment implacable per tots los barrets, lo mateix que ho es por tots los caps.

Quan jo veig tants de barrets que sembla qu' esperan als seus caps, quan jo veig tants de caps sota la férula de 'ls seus respectius barrets, quan jo reflexiono qu' es lo barret le que vá sobre 'l cap, y qu' es lo cap lo que vá sota del barret, y que cap cap de cap gran home s' ha elevat may més que 'l seu barret, francament, no sè si 'ls barrets han sigut fets pels caps, ó si son los caps los que han sigut creats pels barrets.

¿Si 'l barret será superior al cap?

¿Si 'l cap será superior al barret?

Meditém.

Un, pot ficá 'l cap dins del barret, com pot ficarse 'l barret al cap.

Un, pot deixarse lo barret penjat ab un clau, pero no s' hi pot deixar al seu cap.

Los clowns fan rodar los barrets; las donas fan rodar los caps. Lo vent s' emporta 'ls barrets; pero no s' emporta 'ls caps. Mes si un s' ompla 'l cap de vent, potser que perdi 'l cap sense perdre 'l barret.

¿Qu' es lo que veu un dalt d' una trona? Una multitud de caps; pero no veu cap barret. Y si s' en puja al campanar, no més veurá que barrets; pero no veurá cap cap.

Ba, ba! per més qu' hi barrini, res ne trech en net. N' hi ha per tirar lo barret al foch; lo cap ja 'm roda, y encara 'm dirian que soch un barret de riallas ó un sense cap ni peus qu' está tocat del bolet; acabém.

Si may trobéu alguns barrets qu' estiguin bè a ne 'ls seus caps, si may veyéu alguns caps bèn contents dels seus barrets, *deixéu los barrets als caps; deixéu los caps als barrets.*

COMPANYERO.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Lo rey de Prussia Frederich II vá sorprendre un dia á un patje que prenia un polvo en la seva capsa, y 'l patje no vá adonarse 'n. Frederich no vá dir res.

Pero al cap de un rato 'l rey fentsho venir bè en la conversació, vá encararse ab lo patje preguntantli:

—¿Qué tal? qué t' sembla la mèva capsa de polvo?

Lo patje, roig de confusió, no vá tenir esma per tornarli resposta; pero tant vá insistir lo rey, tant vá acorralarlo, que 'l patje no va tenir més remey que respóndreli que l' hi semblava molt hermosa.

—Llavors, digué Frederich, ja te la pots quedar, que per tots dos es massa petita.

Un dels Alfonsos de Castilla vá donar audiéncia á un caballer que vá dirli:

—Senyor, tinch un acreedor despiadat que no 's cansa de perseguirme, per més que jo diariament l' acontento: m' ha arruinat y continúa atormentantme; no 'm deixa materialment de nit ni de dia: senyor, donéume medis per satisferlo.

Lo rey va preguntar qui era aquest acreedor, y 'l caballer vá respondre:

—Senyor, es lo ventrell.

Aquesta agudesá vá fer tanta gracia al rey, que 'l vá recompensar trayentlo de apuros.

En una reunió revolucionaria que se celebrava á Madrid deya un orador:

—Al que s' oposés al triunfo de la llibertat, mal fós lo mèu pare, jo l' hi sortiria al davant y 'l mataria.

Lo célebre poeta Joan Nicassió Gallego, no 's pogué contenir y exclamá:

—¡Qué brutol!

Aquest calificatiu vá ser causa de un daltabaix.

—Senyors, no esbararse, va dir Gallego: la paraula brutol no es ofensiva: hi volgut referirme al *Bruto* d' l' historia de Roma que vá matar al seu pare César.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

La elegant y aristocrática Sala Beethoven ha tornat á obrir las sévas portas oferint en l' escenari un magnífich teló de 'n Soler y Roviro, y darrera del teló una escullida companyia d' ópera francesa. En los *Dragons de Villars* vá donarse á coneixe la triple Gally-Marié, de veu gastada en los aguts; pero de molt talent per triunfar d' aquest defecte; lo baritono Bouvet; de veu extensa; lo Sr. Lefevre, que vá sortirse bastant bè del seu empenyo. Lo segon torn de la companyia, en lo qual hi figura la primera triple Gally-Larochelle y 'l primer tenor Sr. Valdejo que vá debutar ab l' ópera *Lo somni de una nit d' istiu*, vá alcansar encare més exit que 'l primer.—Respecte á la concurrencia hi havia lo bó y millor de Barcelona. La Sala Beethoven es lo Liceo d' istiu; pero molt millorat.

A l' Espanyol continuan expriment lo *Corregidor Almagro*, arreglo de *Madame Favart*; y al Massini ván posant obras del repertori conegut, per alló que diuhen «més val un sabi conegut que un boig per coneixe», y mentras tant al Bon Reliro han estrenat *El centenario de Apolo*, obra del Sr. Alba, feta ab sal y salero, y 'l ball de gran espectacle *El esclavo sirio*, en lo qual hi figuran decoracions de 'n Planella y combinacions molt bonicas y passos á dos que serveixen á la Canelta per obtenir un triunfo cada vespre.

Lo Tivoli ha donat lo cop ab l' estreno de la *Guerra Santa*, sarsuela posada ab gran aparato. L' empresari cad' any acostuma á ferne una per l' istil, y aquest any, encare que s' haja valgut de un llibret estrenat á Madrid, com que en aquestas obras lo farsiment puja més que 'l gall, las decoracions, los trajes, lo treball d' atrecista, l' espectacle en fi fan de la *Guerra Santa* una de las obras que han sigut millor posadas en escena. La falta d' espay no 'ns permet ocuparnos avuy ab tota l' extensió deguda de las 10 decoracions degudas al distingit pintor Sr. Carreras. No dirém sino que la *Guerra Santa* ha tingut éxit, y que tirará un bon número de representacions perque no pot donarse ab tanta baratura una cosa tant notable.

Al Circo equestre 'ls Martinettes continuan fent las delicias del públich. Jo no hi vist res més cómich que aquells quatre minyons, que si fós moda podrian llogarse per rebre las clatelladas que á un l' hi tenen que dar.

Siempre que haig de parlar de Novedats me trobo indecis per l' abundancia y la bondat de las obras

que 's posan en escena. Cinch, sis estrenos cada semana d' obras que per la seva execució, quan no pel seu fondó, merexerian un article cada una, es lo que trobém en aquell teatro, ahont se rendeix culto al verdader art dramátich. Després de *Il positivo*, tant bè interpretat per la Glech, hém vist *Il Ridicolo*, *Kean*, *La Sfinge* y *La Duquesa Ana*, á benefici de la primera dama Sra. Marchi Maggi. Aquesta senyora no es una Marini, ni una Pezzana, ni una Ristori; pero tampoch s' anuncia com una notabilitat d' aquesta talla: forma part de una companyia de conjunt y en aquest concepte está admirable. En tots los papers que ha desempeñat ha fet gala de una gran inteligencia. Sent é interpretat bè, principalment la comedia, per la qual la fan més apte 'l timbre de la seva veu y l' expressió de la seva fesomia. En la funció del seu benefici vá rebre molts aplausos y regalos.

Las dugas corridas de toros, per part dels lidiadors molt bè. Gordito sab brodar la mort dels toros, sobre tot quan aquestos son clars y de bona pasta. Pero quan troba toros com los de 'n Cárlos Lopez Navarro, es qüestió de dormirs'hi. Están tant descompostos, fugits y esparverats, que no hi ha ningú que 's lidihi airovement.

Tinguin present l' empresari.

N. N. N.

LA ESTATUA Y LA TEMPESTA.

APÓLECH.

Un rey, déspota, que horror
Causava á la seva grey
Digué á un célebre escultor:
—Fes ma estatua ab tal primor
Que tothom conegui al rey.

L' artista, que no es novell,
En menos de vintian dia
Fá la estatua ab tal concell,
Que quants la veuhen—Es ell!
Cridan ab veu de agonía.

Com qu' es de barro formada
La estatua perque axí 's vol
Un cop del tot acabada
A un jardí l' han colocada
Perque aixís la séqui 'l sol.

Un esclau que la esperansa
Fa viure de una venjansa
Que adintre del cor prepara,
Apenas la veu, s' hi atansa
Y ab ira l' hi escup la cara.

Imperant la tiranía
A cada pas hi ha un espía.
L' esclau se ha mogut apenas
Quant ja en sos brassos sentía
La fredor de las cadenas.

Qui esclavisa no t'è cor,
Qui no t'è cor no perdona,
Trémol lo rey de furor
Crida als butxins: Deu i mort
Ja que ha escarnit ma persona.

Y allí de la estatua al peu
Terrible tragedia 's veu;
Sens lluita misero esclau
Rubert de feridas cau,
Buscant ab la vista á Deu.

Mes de prompte 'l cel se endola,
Re-lú 'l llamp, ne rebumbola
Lo tró, brunzeix l' huracá,
Y l' home espantat tremola,
Se amaga y no sap que fá.

Y plou y sempre plovent
Passa una hora y altre hora
Y l' aygua ab furia cayent
Aumenta la aterradora
Armonía omnipotent.

Y aquella estatua que al front
Escrit ne porta l' orgull,
Per ensenyansa del mon
A forsá d' esbá en remull
Cau y en lo fanch se confon.

Passada ja la tempesta
De aquella estatua funesta
Ne queda un pilot de fang.
Sols ne troba la mirada
Una víctima crispada
Y aprop un bassal de sanch.

Quant l' alé de Deu la toca
La tiranía 's derroca,
L' orgull queda soterrat,
Mes de sos crims la memoria
Escrita manté la historia
Ab sanch de la humanitat.

JOSEPH M.^o CODOLSA.

ESQUELLOTS.

Barcelona en pes, Catalunya en massa son protectionistas, conforme vá demostrarse en la gran manifestació del últim diumenje.

Y no ho son pas per ellas solas, en detriment de las demès provincias: ho son per Espanya entera, en benefici de tots los espanyols, per favorir y desarrol·lar a un mateix temps tots los interessos: per fer de nostra nació la primera de Europa, regenerantla per medi del treball y de la inteligencia.

May s' havia vist un acte més unànime, més imponent, ni aquí ni fora d' aquí.

May s' havia vist major armonia. Los proteccionistas tenim la forsa del número y la forsa de l' unitat.

Mils y mils de personas van invadir los cinch teatros ahont se celebrava la manifestació, los quals van omplirse á curull.

Pèls alrededores hi havia numerosos grupos, afanyosos de enterarse de lo que passava dintre dels teatros.

Un gran número de botigas, que 'l diumenje es lo dia que venen més, van tancar-se, posant un rétol que deya: *Cerrado, para asistir á la gran manifestacion proteccionista.*

Las poblacions vehinas van enviarnos un gran contingut, y casi todas las de Catalunya, comissions; y las que no podian enviar comissions, oficis adherintse al acte.

De fora de Catalunya també se 'n van rebre, perque la bona llavor comensa á escamparse y per tot arréu tréu florida.

Veus 'aquí la forsa del número.

La forsa de la unitat se veyá per tot arréu.

Tothom vá prescindir de las sévas ideas politicas: desde 'l carlí al federal, passant per tots los matissos de tots los partits, assistiren á la manifestació, y en materias económicas demostraren no tenir més que una idea.

Los oradors, y aixó que varen ser més de trenta 'ls que parlaren, tots varen concordar en lo mateix.

L' obrer seya al costat del fabricant, y 'l cor del un y del altre batia al unisono.

Tots los periódichs, fins aquells que 's combaten encarnissadament, van contribuir á la manifestació.

¡Oh! qu' hermós es un poble quan se mostra unit y compacte!

Los libre-cambistas de Madrit van celebrar lo mateix dia un *meeting*, ahont van parlar los oradors de sempre, davant dels *alabarderos* de sempre.

Son libre-cambistas, y ni 'ls que parlan ni 'ls qu' escoltan generalment tenen res per cambiar.

Los uns son fabricants de discursos poétichs dels quals no se 'n pot tirar cap tros á l' olla, y 'ls altres gent que s' adorman de gust quan senten tocar la guitarra.

¡Pobre Espanya, si queya á las sévas mans! La farian tornar tísica á copia de remeys extrangers, cars y dolents.

Y encare hi ha qui diu: «La lutxa es formidable: los dos camps están perfectament deslindats.»

Es molt cert: los camps están deslindats; pero á l' un hi ha agram y al altre hi ha blat.

Al un hi ha la gent que no treballa y no vol deixar treballar als demès; al altre hi ha tot un poble.

¿Qui guanyará?

Diu un telégrama: «Los juhéus per are s' establiran en los ports del litoral mediterráneo.»

Obran molt santament. Segons diuhen, aquests juhéus van tant bruts, que no será mal que prenguin bany de mar y fassan bugada.

Déya un periódich que hi havia uns juhéus que havian vingut á peu desde Constantinopla. Los juheus *errants*.

Aquests últims dias brillava en lo firmament una estrella ab qua.

Antiguament quan sortia una estrella d' aquesta mena, lo poble s' esparverava, creyent que 'l fenómeno designava fam, pesta, guerra, etc. etc.

Are ja estém curats de sustos y 'l mateix efecte 'ns fan las estrellas ab qua com sense qua.

Encare que l' estrella á que 'm refereixo, bèn mirada no duya qua, sino plumero.

¡Qui sab! Potser tracta d' espolsar alguna cosa que 'ns fá nosa.

Al últim l' Ajuntament ha acordat construir un cementiri prescindint de la mitra.

Ja era hora. Pero diuhen qu' l bisbe está tant cremat, y que ab un rasgo de humor andalús fins vá posarse la mitra torta.

¡Ah salao! Aixis m' agrada: com més torta se la posi, més depressa l' hi caurá.

Casi tots los establiments de crédito de Barcelona s' han donat la consigna de no admetre monedas llisas de plata.

Que me las portin. Jo las admeteré *llisa y llanament.*

Parlant dels petardistas de Madrit diu un telégrama: «Las declaraciones hechas por los detenidos arrojan mucha luz.»

Y molts petardos.

A Vinarós s' ha establert un foraster que segons ell diu cura todas las malaltias ab un sol element: la saliva.

Es lo remey que necessitan los libre-cambistas. Saliva.

Y á propòsit d' aquest *salivero* jo li deya á un metje. —Are si qu' estaran bèn frescos los metjes ab aquest que tot ho cura ab la saliva.

—No ho creguis, va respondre, pèls malalts que hi ha, no 'n tindrà pas prou.

A la corrida de toros de sant Joan uns joves van anarhi ab una carreta tirada per bous. Res: van ferho per anar més depressa.

Lo gegant de santa Maria, passant pèls carrers de Gracia, vá relliscar y vá anarse'n de bigotis, cayentli 'l cap en rodó.

Se devia distreure ab alguna xicota. ¡Ay Senyor! Quants homes hi ha que per culpa de las donas perden lo cap.

Fins los gegants.

Máximas: «¿No saben qu' es la dona? Una malaltia del home.»

«Un' hora de plaher no dura més que un segon; un segon de dolor dura un' hora.»

«Lo matrimoni es una institució que produheix duas victimas: lo marit y l' amant.»

QUÉNTOS.

En Robert era un home molt previsor. Mentres vá viure, no tingan por de que may se posés prop de cap balcó.

—¿Perqué no t' hi posas? l' hi preguntavan. —Oh, noy, s' ha de anar ab molt cuidado: sempre penso que podria venir un terremoto, trencarse 'ls vidres y caure'm las micas á la cara.

Quan vá morir, vá deixar dictat un epitafi, per posarli sobre 'l sepulcre. Deya aixis: *Aquí jau Robert Pastells.*

Era un home molt tocat y posat. Mentres vá viure, may vá deixarse 'l paraygua.

Un diputat casat; pero molt amant de las donas, se passejava ab una *querida*.

—Pero escolta, l' hi preguntava un amich, ¿no te 'n donas pena de anar pèl món ab aquella dona que no es la tèva? Un home casat y de la tèva posició ¡qué vois que't digal!

Lo diputat, imperturbable, respon: —Mira, noy: la mèva dona es la mèva dreta. Y aquella altra es la mèva esquerra.

—¿Y aquella ab qui anavas la senmana passada? —¿Aquella? Aquella es la mèva extrema esquerra. Un xicot molt romántich á una xicota molt freda:

—Mira, noya; la primera vegada que 'm farás un tort vinch y 'm mato aquí al teu davant mateix. Resposta de la xicota:

—¿Y la segona?

Una senyora molt rica tè un nen malalt del garrotillo, y per cuidar-lo envia á buscar á un metje de molta fama; pero molt amant dels diners.

Gracias al ausili de aquest metje, 'l nen se cura, y la mare, agrahida, 'l dia que 'l nen queda fora de perill, l' hi regala una magnífica bossa brodada.

—Acepto aquest obsequi, diu lo metje; pero sense perjudici dels honoraris. —Per supuesto, respon la mare. ¿Quan se l' hi ha de donar?

—Doscents duros. —Llavors, fassa l' favor, deixim la bossa, que n' hi havia ficat cinchcents en bitllets de banch, y 'n treuré trescents, per arreglarli 'l compte tal com desitja.

TRENCA-CAPS. XARADAS.

I. De rahò en Pau s' ha total perque sense més ni més l' hi ha fet un *quart al revés* lo fill més gran de'n Vidal. Jo l' hi he dit que s' hi posés un poch de *prima-segona* y fentho, al cap de una estona ja s' hi ha trobat molt tres.

J. ESCOFET.

II. Dos-*prima* que tè valor de demanar la Sofia quan una resposta tot vá fer á en Paret del Clot parlant per mí l' altre dia?

PAU SALA

SINONIMIA.

En un *tot* vivia jo y estava tant trist y pobre que vivia ab un manobra, més tenia un *tot* per 'xó.

RAMON CALVETE.

CONVERSA.

—¿Cap ahont vás, Rafel? —A ca 'l sastre. —¿A qué fer? —A buscar la... —¿La qué? —Tú mateix ho has dit.

UN APRESENT.

TRENCA-CLOSCAS.

Sistema Formar ab las lletras que componen lo anterior nom un riu d' Europa molt caudalós.

SEBAS Y ALLS.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Omplir los pichs ab números de manera que sumats vertical, horisontal y diagonalment, las sumas sigan iguals á 10.

QUI-QUICUS CABRERA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Nom de un riu.
1 4 6 7 3 5.—Nom d' home.
1 2 6 4 6.—Un ofici.
6 2 3 2.—Un animal.
6 4 5.—Un verb.
6 4.—Nota musical.

PEPET DEL SASTRE.

GEROGLIFICH.

C R . . . B O N
d d d d . . . R X
P R . . .
I T . . . I T

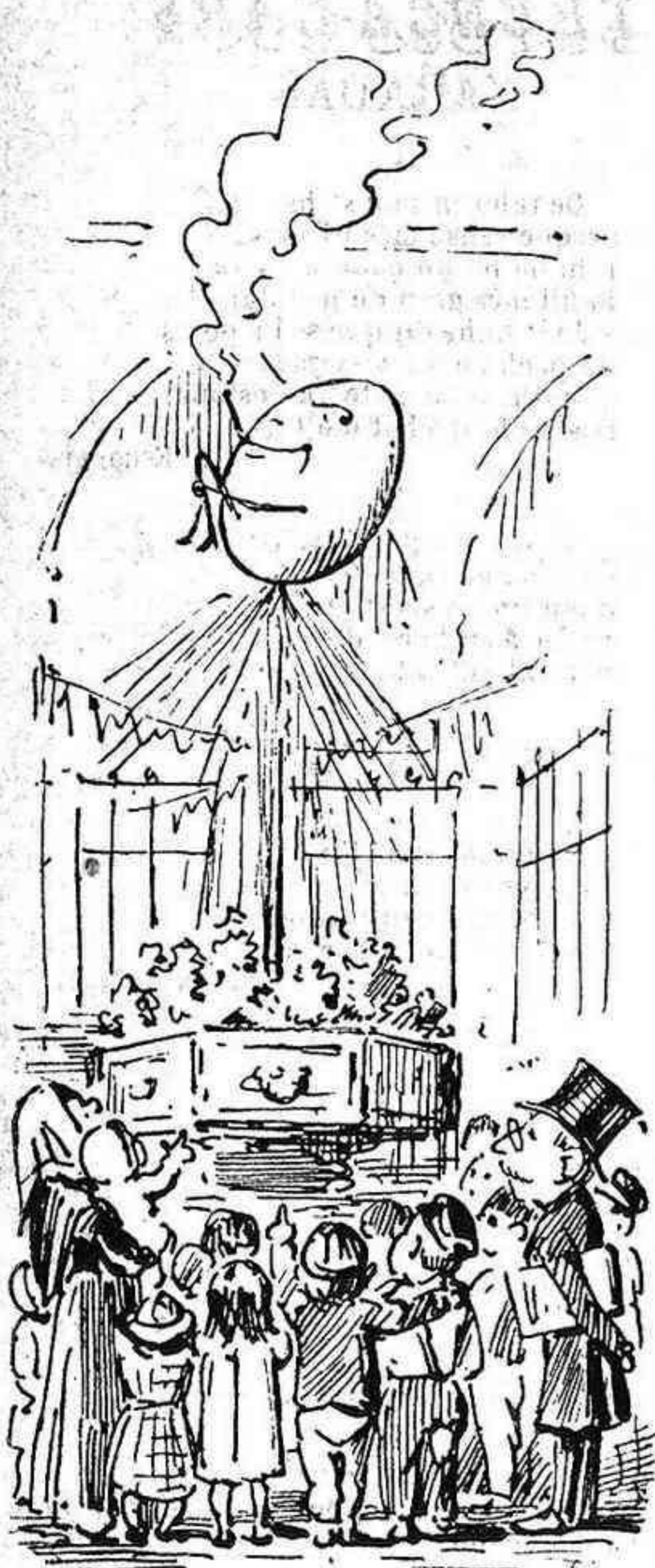
NOYA CARLINA DE GIRONA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.^a—*Es-ca-ro-la.*
- IDEM 2.^a—*Expressament.*
- SINONIMIA—*Americana.*
- MUDANSA.—*Mica-Cima-Cami.*
- CONVERSA.—*Camila.*
- ROMBO.—
R
N A S
R A M O N
S O L
N
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Monjeta.*
- GEROGLIFICH.—*Qui no tè sis unhas no tè gran cosa.*

COSAS DEL MES DE JUNY.

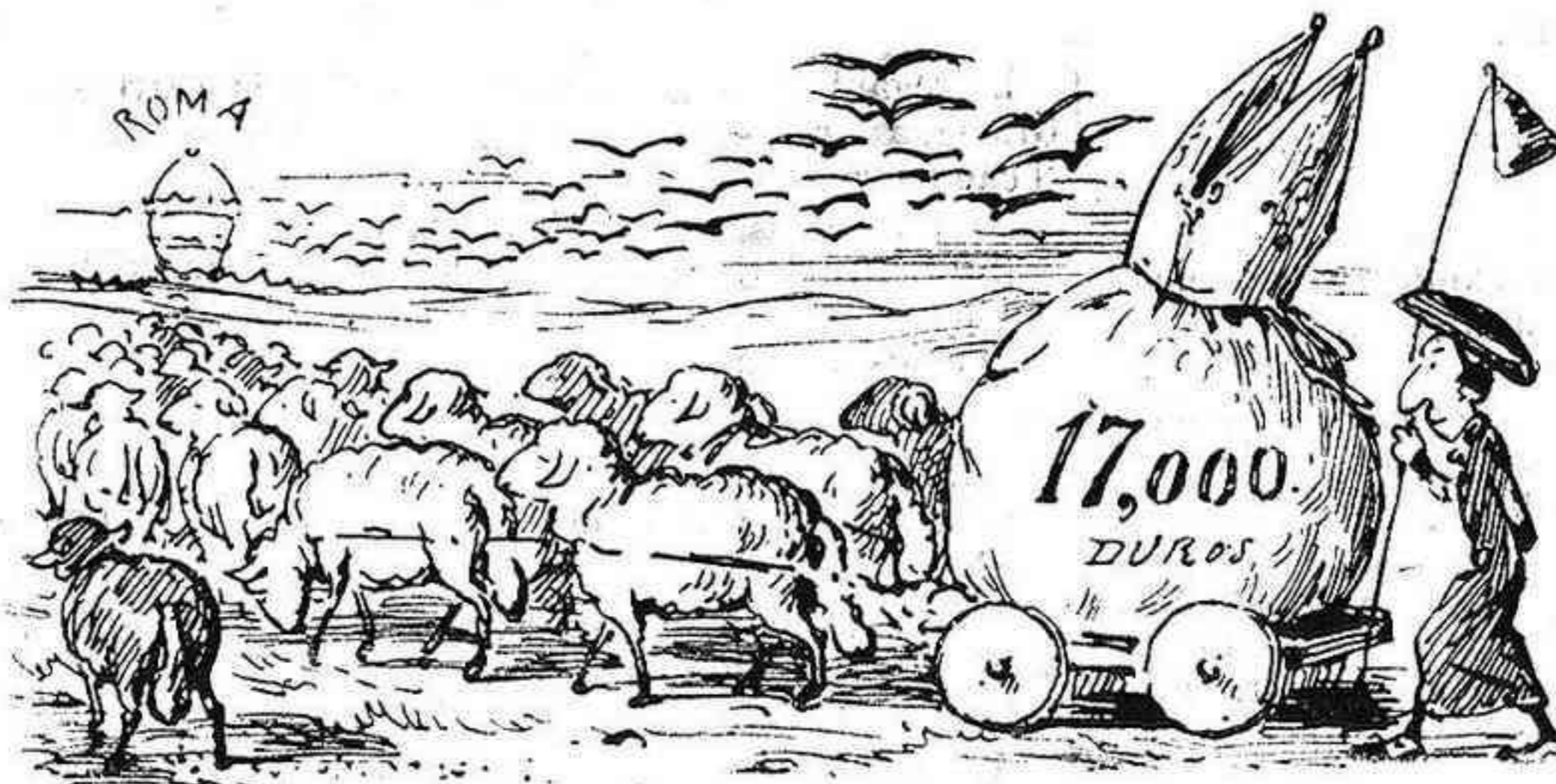
Ballada d' ou.

Un carril de parriure que vá volé fé un cop de debó.

Si no fós lo castell de crokan ab que remata, velshiaquí un ramillete d' alló més bonich.

Amagada d' ou.

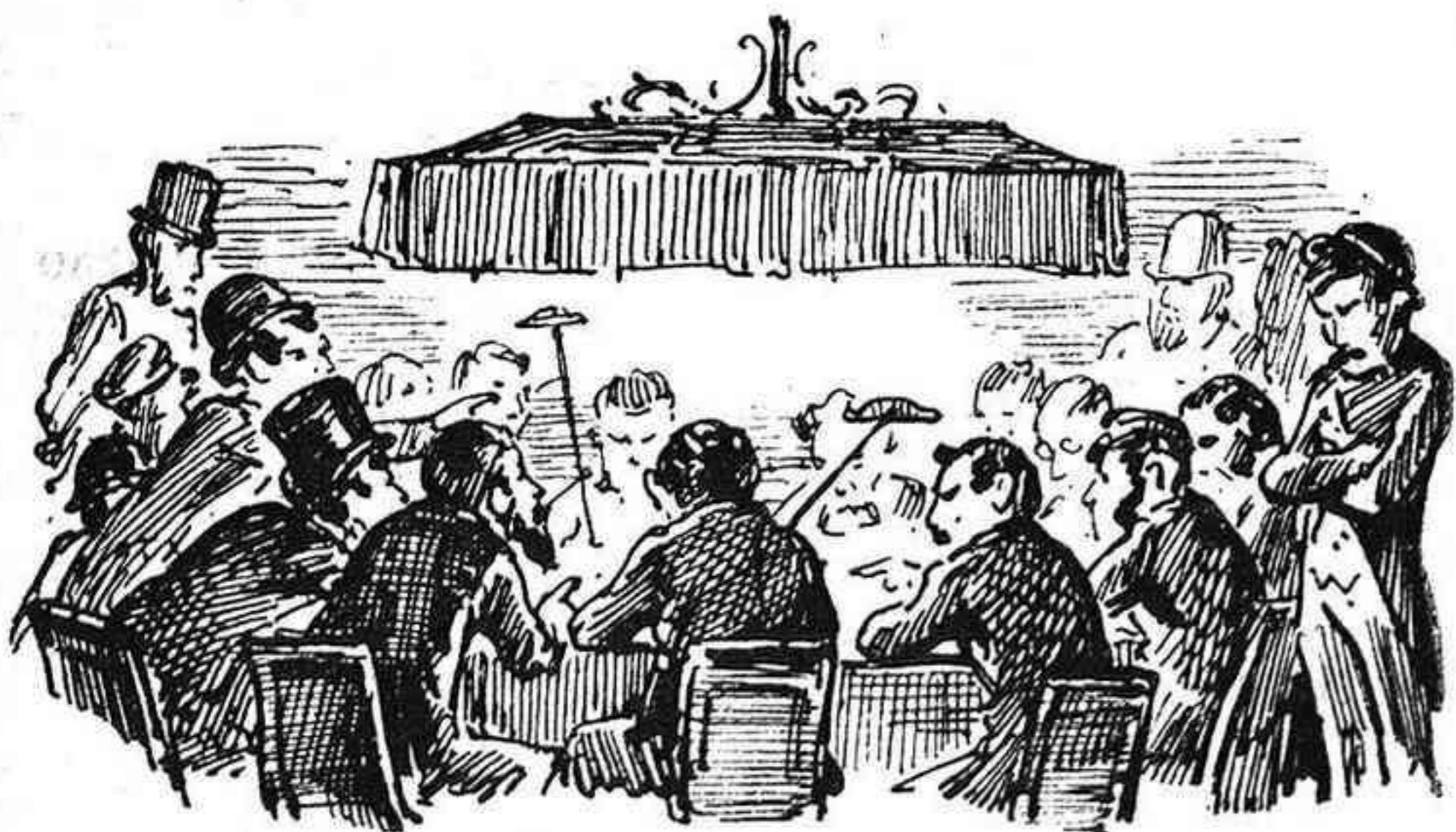
Protesto per lo del ca-
rretó, nosaltres no som
borratxos.

¿Qué 'n fariam de aquesta gent sino fossen las professors?

Nou sistema per fer cumplir las ordenansas municipals.

Una de las cosas que han parat aquests últims dias.

—¿Senyora Tuyas, que designa aquesta estrella ab cua?
—Ay filla, aixó son los juheus, que també diu que 'n portan.